

falsitate illati seu consequentis, redit ipsa connexio seu consequentia mala quotiescumque antecedens est verum, et consequens falsum.

Ex hoc principio manifestantur plures regulæ quas tradunt Dialectici circa bonitatem consequentiæ; et solent esse sex, quas ad tres reduci-mus. Prima: Si antecedens est verum, etiam et consequens; et e converso, si consequens est falsum, etiam antecedens. Hæc est ipsummet principium quod postuimus. Secunda: Si antecedens est possibile, etiam consequens est possibile; et e contra, si consequens est impossibile, etiam antecedens. Deducitur hæc ex prima: quia si antecedens est possibile, ergo potest esse verum, ergo etiam suum consequens poterit esse verum; nam si est impossibile quod sit verum, in nullo casu verum esse poterit, cum autem antecedens sit possibile, in aliquo casu potest esse verum; ergo in aliquo casu daretur antecedens verum, et consequens falsum. Tertia: Si antecedens est necessarium, etiam consequens est necessarium; et e contra, si consequens est contingens, etiam et antecedens. Quod ex eodem principio deducitur; quia si antecedens est necessarium semper est verum, atque adeo et consequens semper debet esse verum; alias posset dari antecedens verum et consequens falsum pro aliquo casu. Unde si consequens est contingens, quod potest esse falsum, antecedens non potest esse necessarium, quia necessarium semper est verum.

Intellige tamen ex necessario antecedenti inferri semper necessarium consequens, non tamen requiri quod omnibus modis necessarium sit; sed sufficit quod sub eo respectu et ratione qua antecedenti subest consequens necessarium sit, et in quantum inferitur ex antece-

denti, non tamen sub alia ratione; ut in illa consequentia: Deus scit Petrum peccaturum; ergo peccabit, consequens est contingens secundum se et per ordinem ad causam proximam, infaillibile tamen ut scitum a Deo, et consequenter ut illatum ex antecedente; et hoc ideo quia Deus non solum scit Petrum peccaturum, sed peccaturum libere et contingenter, unde ex illo antecedente et inferitur quod contingenter peccabit, et quod est infaillibile totum hoc, scilicet quod peccabit contingenter.

Denique sequuntur ex illo principio alia duæ regulæ, quæ etiam ad bonitatem consequentiæ deserviunt. Prima: Quidquid sequitur ad consequens bonæ consequentiæ sequitur ad antecedens illius; quod aliis verbis dici solet: Quod valet consequentia de primo ad ultimum, quod de se manifestum est. Secunda: Quidquid repugnat consequenti in bona consequentia, repugnat et antecedenti; quod aliis verbis dici solet: Si ex antecedente sequitur consequens in bona consequentia, ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. Ratio est quia, si ex opposito consequentis non sequitur oppositum antecedentis, ergo poterit stare oppositum consequentis cum isto antecedente, siquidem non inferit antecedentis oppositum; sed oppositum consequentis est falsum, supposito quod ipsum consequens erat verum, id est illatum ex antecedente vero; ergo poterit stare falsitas consequentis cum ipso antecedente, et sic dabitur antecedens verum et consequens falsum. Et per hanc regulam sapissime regulamur in ostendenda bonitate consequentiæ, procedendo a contradictorio consequentis ad contradictorium antecedentis. Et in reductione syllogismorum per impossibile hac regula utimur; et instantiæ, quæ de-

serviunt ad ostendendum defectum unius consequentiæ, deserviunt et illi in qua procedimus ab opposito ad oppositum.

CAPUT XII.

De principiis defectuum malæ consequentiæ.

Ex præcedenti Cap. colligitur unicum esse principium et radicem unde defectus et malitia consequentiarum oritur, scilicet: *Quotiescumque potest reddi antecedens verum et consequens falsum, consequentia est mala.* Cum enim consequentia sit connexio illativa duarum propositionum, quotiescumque datur antecedens verum sine consequente vero, connexio non est bona, nec formalis, quia potest unum stare sine altero, seu veritas unius sine veritate alterius; si autem stat unum sine altero, solvitur connexio, ergo illa mala connexio et consequentia est, quia dissolubilis. Unde sequitur quod quidquid faciliat magis veritatem antecedentis, quam consequentis, conducit ad malam consequentiam, quia efficit ut possit stare antecedens verum sine consequenti. Et e converso, quod difficilius reddit consequens falsum quam antecedens, conducit, seu ædificat bonitatem consequentiæ.

Ex his principiis elici possunt omnes defectus consequentiarum, ut unicuique consequentiæ possit assignari quo defectu laboret. Et quidem Magister Soto, in v Lib. Summularum, assignat septem defectus intrinsecos et totidem extrinsecos in syllogismis. Vocat intrinsecos defectus illos qui tenent se ex parte mediæ, qui defectus dicuntur *intrinseci*, quia reddunt præmissas inhabiles; extrinsecos autem, qui tenent se ex parte extremitatum in modo inferendi conclusiones, quia

non servant proprietates logicales, vel debitam dispositionem in quantitate, et qualitate, distributione, etc. Et fere omnes defectus intrinseci reducuntur ad hoc quod medium vel teneatur æquivoce, vel non distribuatur complete seu perfecte, vel non serventur conditiones et regulæ supra positæ, ut medium non stet magis ample ubi non distribuitur, quam ubi distribuitur; ac denique defectus extrinseci, quod non serventur in extremis omnes proprietates logicales. Qui defectus in particulari ostenduntur capite sequenti.

CAPUT XIII.

De defectibus in particulari.

Ut ergo assignari possint defectus in consequentiis, nota quod cum consequentia sit solum duplex, scilicet inductio et syllogismus, vel possunt assignari defectus proprii unicuique eorum, vel communes. Proprii sunt quando omittitur aliqua regula ex traditis, et requisitis ad bonam inductionem vel bonum syllogismum. Communes sunt quando est aliquis defectus in aliqua proprietate logicali, sicut est suppositio, restrictio, ampliatio, appellatio, oppositio, conversio; sunt enim istæ proprietates communes inductioni et syllogismo. Breviter ergo subjiciemus hic defectus omnes, sive proprios, sive communes, licet sparsim fere omnes tradiderimus in præcedentibus.

Circa inductionem.

In inductione committitur defectus, primo: Si ascensus copulativus affirmativus fiat non numeratis sufficienter singularibus, non est consequentia formalis, quia potest instari in his quæ numerata non sunt,

nisi sit materia necessaria, quod est materialiter solum esse bonam consequentiam, de quo vide inf., Q. VIII, Art. II.

Secundo: Descensus copulativus affirmativus, sine constantia demonstrante individua sub quibus descenditur, non est formalis consequentia; ut si dicas: Omnis homo fuit peccator; ergo iste homo fuit peccator, v. g. Petrus, et ille homo fuit peccator, etc. Sed debes addere, et iste homo v. g. Petrus est vel fuit, quod est ponere constantiam: Ergo Petrus fuit peccator; alioquin si designes individuum nondum existens, sed futurum, instatur consequentia.

Tertio: Defectus possunt contingere, si omitantur regulæ supra posite de ascensu et descensu in cap. III hujus libri, scilicet si termino supponenti determinate non detur ascensus descensusque disjunctivus; termino vero supponenti distributive, copulativus; supponenti confuse, tantum disjunctus, aut copulatus. Item si termino non supponenti distributive complete detur descensus et ascensus copulativus complete; si enim incomplete distribuit, incomplete etiam debet descendere; ut: Omne animal fuit in arca Noe, ubi *ly omne* sumitur pro speciebus, non pro individuis, non valet: Ergo hoc animal, et illud, demonstrando individua, sed demonstrando species.

Quarto: Est defectus circa ipsum ordinem resolvendi terminos, quando plures concurrunt in eadem propositione, si non resolvantur juxta ordinem suum, et non omnes æque immediate. Ordo ergo resolutionis, seu ascendendi per viam inductionis, ut diximus in Cap. de inductione, talis est ut primo ascendatur sub termino supponente determinate, secundo sub termino supponente distributive, tertio sub termino sup-

ponente confuse. Quod si prius ascendatur sub termino supponente distributive, quam supponente determinate, est defectus qui vocatur *a pluribus determinatis ad unicam*. Verbi gratia, si facias hunc ascensum: Homo non est hoc rationale, et homo non est hoc rationale, etc.; ergo homo non est rationalis, consequentia non valet, quia terminus ille, *homo*, determinate supponit respectu plurium singularium, quæ sunt plura determinata (omnia quippe singularia determinata sunt) in consequenti autem non supponit in ordine ad plura determinata, sed ad unicum in communi. Qui defectus in theologia aliquando contingit, ut cum dicitur: Homo potest facere hoc opus bonum, et potest facere illud, etc. Ergo potest facere omne opus bonum. Cæterum si omnes termini in aliqua propositione supponent determinate, vel distributive, poterit æque immediate quilibet eorum resolvi.

Quinto: Est defectus in descensu, si prius descendatur disjunctive sub termino supponente confuse tantum quam sub termino supponente distributive; ut non valet: Omnis homo est animal; ergo omnis homo est hoc animal, vel omnis homo est hoc animal. Et vocatur iste defectus, arguere *ab unica distributione ad plures*, eo quod descenditur sub termino non distributo, perinde ac si esset distributus.

Hic vero insinuabat se difficultas illarum propositionum, quæ constant ex complexo recti et obliqui, ut: Equus hominis currit, vel: hominis equus non currit, et genitivus se habet ut determinatio, rectus ut determinabile, eo quod genitivus quasi restringit rectum ad standum pro equo possesso; et multa sophismata fiunt circa ordinem resolvendi istos terminos, minusque utilia, de quibus aliquid attingemus infra,

Q. VII, Art. II, argum. 5. Hoc solum interim breviter advertentes, faciliorem resolutionem esse quam Magister Banez ponit, Lib. IV Summul., tract. I, C. III. Quod quando totum complexum accipitur unica acceptione, scilicet quando genitivus, qui est determinatio, sequitur post determinabile, utriusque termino debetur eadem resolutio et suppositio, quia illud genitivum æquivalet adjectivo; idem enim est dicere: *Equus hominis* ac dicere: *Equus possessus ab homine*; et ideo supponit, ac resolvitur sicut complexum ex substantivo et adjectivo, quia eadem suppositione tenetur. Sicut enim si dicatur: Equus albus currit, *ly albus* supponit sicut *ly equus*; ita si dicatur: Equus possessus, vel equus hominis, *ly possessus* et *ly hominis* supponit sicut *ly equus*. Unde si dicas: Quilibet equus hominis currit, immediate potest descendere sub *ly hominis*, dicendo: quilibet equus istius hominis (scilicet possidentis) currit, dummodo apponatur, vel intelligatur constantia: *et iste homo possidet equum*, quia non distribuit pro omni absolute, sed pro omni possidente equum; sicut neque *quilibet equus* ibidem distribuit absolute, sed pro omni possesso. Quare *ly hominis* non supponit ibi confuse, sed distributive pro possidentibus.

Si vero totum complexum accipitur pluribus acceptionibus, quia genitivus præcedit, tunc quilibet termino debetur seorsum sua resolutio, juxta suam suppositionem et signa quibus afficitur; ut suppositioni determinatæ detur prior locus, deinde distributive, deinde confuse. Quis vero terminus supponat determinate, quis distributive, ex regulis, in Cap. de suppositione, dignoscet.

Circa syllogismum.

Primus defectus in syllogismis

est si arguatur in quatuor terminis, eo quod tota ars syllogistica consistit in connexionione duorum terminorum inter se, illata ex connexionione cum uno tertio; unde nec debent esse plura extrema quam duo, nec plura media quam unum. Et sic non valet: Omnis homo possibiliter est albus; Æthiops est homo; ergo Æthiops est albus, quia medium non est solum *ly homo* sed *ly possibiliter*. Et ad hoc reducitur quod extremitates debent esse totalia extrema; nam si totalia non sunt, arguitur in pluribus terminis quam tribus.

Secundus defectus: Medium non debet teneri æquivoce, sed eodem modo in præmissis, alioquin non posset unire extrema inter se; ut non valet: Omnis canis est latrans; aliquid sidus est canis; ergo aliquid sidus est latrans.

Tertius defectus: Ex puris particularibus nihil sequitur. Exposuimus id supra.

Quartus: Ex puris negativis nihil sequitur. Etiam supra expositum est.

Quintus: Si medium non complete distribuitur in aliqua præmissarum; unde non valet: Omne animal fuit in arca Noe (*ly animal* pro speciebus distributo); Socrates est animal; ergo Socrates fuit in arca Noe.

Sextus: Nullus terminus debet distribui in conclusione, qui non fuit distributus in aliqua præmissarum. Supra hoc expositum est, et coincidit eum defectu arguendi a non distributo ad distributum. Et ad hoc pertinent etiam defectus ex parte ampliationis, aut restrictionis, ut medium non accipiatur magis ample, ubi non distribuitur, quam ubi distribuitur.

Septimus defectus: Si medium intret conclusionem. Alioquin valent syllogismi omnes in quibus variatur appellatio, v. g., si dicas;

Omnis homo est creatura; Christus est homo; ergo Christus est creatura, in quantum homo. Omnis similitudo est qualitas; hæc qualitas est intensa; ergo hæc similitudo est intensa, in quantum qualitas.

Octavus defectus: Si non serventur particulae regulæ pro figuris syllogismorum supra posita, ut quod in prima figura major propositio non possit esse particularis, et aliæ quæ ibi explicatæ sunt.

Defectus communes.

Defectus omni consequentiæ sive syllogisticæ, sive inductivæ communes dicuntur illi, qui oriuntur ex defectu alicujus proprietatis logicalis, puta suppositionis, ampliacionis etc.

In suppositione, primus defectus est: Si varietur in aliqua consequentia genus suppositionis. Et dico genus, quia species variari potest; ut si ex distributiva suppositione inferatur determinata, seu particularis. Sed genus suppositionis non potest variari, v. g. quod mutetur suppositio simplex in personalem, vel materialis in personalem etc. Et propter hunc defectum non valet ista consequentia: Homo est species; Petrus est homo; ergo Petrus est species. Homo est vox; omnis homo est animal; ergo aliquod animal est vox.

Secundus defectus est: A suppositione non distributa ad distributam non valet consequentia; bene tamen e contra. Sicut non valet: Aliquis homo currit; ergo omnis homo currit.

Tertius defectus est: A suppositione confusa tantum, non distributa, ad determinatam, non valet consequentia; bene tamen e contra, a determinata ad confusam. Sicut non valet: Omnis homo est animal, ergo aliquod animal omnis homo est; bene tamen e contra.

In ampliacione et restrictione, quæ est secunda proprietatis logicalis, inveniuntur regulæ ampliacionis, ex quibus constant et defectus consequentiarum. Igitur quando procedimus ab amplo ad non amplum, si procedatur sine distributione ampli, non valet consequentia.

Secundo est defectus si procedimus ab amplo ad non amplum affirmativè, etiam si procedatur cum distributione ampli, si proceditur sine constantia; ut si dicas: Omnis homo est albus, non poterit immediate inferri: Ergo Petrus est albus, nisi addas constantiam: et Petrus est, alioquin, Petro non existente, falso inferitur. Et advertenter dicimus: cum distributione ampli, quia si amplum non distribuitur, etiam posita constantia, non valebit; ut: Homo possibiliter est albus, seu omnis homo possibiliter est albus, et Petrus est; ergo Petrus est albus, quia ly possibiliter ampliat quidem, sed non distribuit ad minus ampla, nisi sub ipsa ratione possibilitatis; et ita deberet inferri: Ergo Petrus possibiliter est albus, alioquin arguitur affirmativè a potentia ad actum. Cujus signum est quia, si ponatur ly impossibiliter, aut necessario, qui sunt modi distribuentes bene valet: Homo impossibiliter est albus; ergo Petrus non est albus.

Tertio est defectus si procedimus a non amplo ad amplum cum distributione ampli; est enim arguere a non distributo ad distributum, qui semper est defectus. Ad quem defectum etiam reducitur defectus procedendi ab universalitate incompleta ad completam, vel a particularitate completa ad incompletam, ubi semper arguitur a non distributo ad distributum, saltem æquivalenter. Vocamus universalitatem incompletam, quando non distribuitur perfecte, completam, quando perfecte. E converso autem particularitatem com-

pletam, quando perfecte particularisatur, ita quod nihil manet de universalitate, incompletam, quando non perfecte particularisatur, sed retinet aliquam universalitatem; v. g.: Aliquod animal non fuit in arca Noe, est particularitas incompleta, id est: Alicujus speciei nullum animal fuit. Neuter homo currit; id est: Alicujus binarii nullus; ubi semper jungitur particularitati aliqua universalitas.

In appellatione, quæ est alia proprietatis logicalis, omnes defectus reducuntur ad unum: Quoties variatur appellatio, consequentia non valet, sive sit appellatio realis, sive rationis, sive circa terminos significantes actum animæ; ut non valet: Petrus est magnus logicus; ergo est magnus. Homo est species; ergo Petrus, qui est homo, est species. Albedo est intensa; ergo similitudo, quæ est albedo, est intensa. Cognosco venientem; ergo cognosco Petrum, qui est veniens: quia actus animæ semper feruntur in sua objecta sub præcisa formalitate, quales actus sunt. Unde non valet: Venientem video; ergo video venientem. Papam vidi; ergo vidi Papam; nec e contra, nisi utrobique sub eadem appellatione, id est sub eadem ratione cognoscendi sumatur in quantum veniens, et in quantum Papa, non sub alia; alioquin multis deceptionibus datur locus, variando rationes formales cognoscendi. Et qui dicunt valere ab appellante ad non appellantem in his terminis significantibus actus animæ, non propterea dicunt valere mutata appellatione, sed valere a formali ad materiale, ut tamen stat sub formali, et sic est verum.

In oppositionibus est prima regula: In contradictoriis, præsupposita veritate unius sequitur, falsitas alterius, et e contra.

Secunda regula, in contrariis: A veritate unius sequitur falsitas alte-

rius; sed e contra est mala consequentia, a falsitate unius ad veritatem alterius, quia possunt amba esse falsæ, non simul veræ.

Tertia regula, in subcontrariis: A falsitate unius sequitur veritas alterius; sed e contra est mala consequentia, quia possunt esse simul veræ.

In æquipollentibus non est defectus, sed semper est bona consequentia ab æquipollente ad æquipollentem.

In conversione est prima regula: A conversa ad convertentem semper est bona consequentia; ut: Omnis homo est animal; ergo aliquod animal est homo.

Secunda regula: Non est bona mutua consequentia conversionis, nisi in conversionibus simplicibus, non autem in conversionibus per accidens. Dicitur mutua consequentia quando valet non solum a conversa ad convertentem, sed etiam e contra, a convertente ad conversam; sicut non valet: Aliquod album est homo; ergo omnis homo est albus, quæ est a convertente ad conversam, in conversione per accidens universalis affirmativæ, sed e contra valet.

In exponibilibus, seu resolvablebus est prima regula: Ab exponibili ad omnes exponentes, vel a resolvable ad omnes resolventes, et e contra, bona est consequentia, quia est ab æquipollentibus.

Secunda: Ab exponibili, vel resolvable ad quamlibet exponentem copulativè est bona consequentia, sed e contra est defectus a qualibet exponente ad resolvablem, quia prima est a copulativa ad partem, secunda a parte ad copulativam.

Tertia est: A qualibet exponente disjunctivè ad suam exponibilem est bona consequentia, sed e contra non valet. Constat ex regula disjunctivarum. Vide quæ diximus, Cap. de exponibilibus et hypotheticis, de singulis locis arguendi.

CAPUT XIV.

De fallaciis.

S. Thomas opusculum edidit de *Fallaciis*, quod est xxxix. Et fere omnia, quæ ad fallacias pertinent, explicata sunt tangendo defectus syllogismorum; fallaciæ enim defectus sunt consequentiæ.

Quare solum indicabimus hic quomodo fallaciæ reducuntur ad illos defectus. Quædam ergo fallaciæ pertinent ad *vocem*, quædam ad *rem significatam*. Fallaciæ ex parte vocis reducuntur ad *æquivocationem*; quia ista fallacia generatur ex apparentia ejusdem vocis, vel quia eadem vox plura significat, vel quia una vox est similis alteri, sive in prolatione, sive in significatione, vel denique quia ipsa orationis compositio est cum æquivocatione et amphibologia, sicut accidit in his quæ applicantur secundum sensum compositum et divisum, quæ est una ex fallaciis dictionis.

Omnes fallacias, quæ ex parte dictionis se tenent ad æquivocationem reducimus. Et sunt sex modi fallaciarum; quorum tres inveniuntur in terminis simplicibus, scilicet *æquivocatio*, *diversitas accentus*, *figura dictionis*. *Æquivocatio*, ut si ex hoc termino *canis*, inferam quod id quod convenit animali convenit sideri. *Diversitas accentus*, ut si sumatur pro eodem *pendere* breviter dictum, et *pendere* longum; *populus* pro arbore, producta prima vocali, vel pro gente, vocali illa correpta. *Figura dictionis* est similitudo vocis, vel significationis cum alia voce; ut si vox quæ significat masculinum, videatur significare feminam, ut si dicas: Substantia colorata albedine est alba; ergo vir, qui est substantia colorata albedine est alba. Vel si vox significans quale, v. g. differentiam,

mutetur in quid, hoc est in speciem, aut quale quid significans essentiam in hoc aliquid, totum hoc pertinet ad figuram dictionis. Ex parte vero orationis invenitur etiam æquivocatio in tribus modis, scilicet in amphibologia, quæ dubiam reddit acceptionem orationis; in *compositione* et in *divisione*, quando scilicet mutatur sensus compositus in divisum, vel e contra; et quando oratio est falsa in sensu composito, dicitur fallacia compositionis, quando vero in sensu diviso est falsa, dicitur fallacia divisionis.

At vero fallaciæ non ex parte dictionis, sed ex parte rei significatæ, reducuntur ad alios defectus supra assignatos. Et sunt septem fallaciæ hujus generis, scilicet fallacia *accidentis*, fallacia *a secundum quid ad simpliciter*, fallacia *secundum ignorantiam elenchi*, fallacia *petitionis principii*, fallacia *consequentis*, fallacia *secundum non causam*, fallacia *secundum plures interrogationes ut unam*.

Fallacia accidentis est fere eadem atque mutatio appellationis; provenit enim fallacia accidentis ex eo quod aliquid significatur ut conveniens duobus, quæ sunt per accidens unum, et sic unitas per accidens cum diversitate in re, est causa hujus fallaciæ: quod totum est diversitas appellationis, vel ad illam reducitur, sive ad diversam acceptionem medii; ut: Cognosco venientem; Petrus est veniens; ergo cognosco Petrum.

Fallacia a secundum quid ad simpliciter reducitur ad illam, quæ est a non distributo ad distributum, sive a non amplo ad amplum sine constantia, cum distributione amplii; ut si dicas: *Æthiops* est albus secundum dentes; ergo est albus simpliciter.

Fallacia secundum ignorantiam elenchi reducitur ad defectum op-

positionis, quia apparent aliqua opposita, et non sunt, quia non servantur leges oppositionis; ut si dicas: *Domus* est clausa in nocte, et non est clausa in die; ergo est clausa et non clausa.

Fallacia petitionis principii est quando id supponitur, vel assumitur, quod debebat probari; ut si velis probare quod *Socrates* est pater *Platonis* assumas pro medio quod *Plato* est filius *Socratis*.

Fallacia consequentis oritur ex defectu illius regulæ: Quidquid sequitur ad consequens alicujus bonæ consequentiæ, sequitur ad ejus antecedens. Ex eo enim quod existimamus aliquid esse consequens, et habere connexionem cum alio, illud inferimus ex illo antecedente, cum tamen in re non habeat convenientiam; et propterea fallacia consequentis habet magnam affinitatem cum fallacia accidentis; ut si dicas: Si aliquis est fur, errat de nocte; sed tu erras de nocte; ergo tu es fur; vel ab opposito consequentis: Omne quod generatur habet principium; sed anima non generatur, ergo non habet principium.

Fallacia a secundum non causam ut causam est quando accipitur pro medio id quod vere non est medium, nec causa uniendi prædicatum subjecto, et tamen videtur esse causa; ut si dicas: *Mors* est corruptio; ergo vita est generatio; ergo vivere est generari quia mors et vita sunt contraria: non enim hæc est bona causa, quia non sunt contraria, sed privativa.

Fallacia secundum plures interrogationes ut unam est deceptio proveniens ex eo quod unica interrogatione plura interrogantur, quæ diversam exigunt responsum, et ideo unica responsione non potest satisfieri, sed est distinguendum; ut si dicas: *Æthiops* estne homo albus? *Mel* et *fel* suntne dulcia? *Homo* et *equus* suntne animal rationale? Si enim unica responsione affirmative respondeas, infertur contra te, dicendo: *Æthiops* est homo albus, ergo est albus; si vero *negative* respondeas, infertur: Ergo non est homo; et ideo debet distingui interrogatio, quod est homo, sed non albus.